

[Indenrigsministeren.]

serne igen, skal kommunerne have tilbagekøbsret på rimelige vilkår. Det er princippet i det. Hvis vi begynder at ændre det og f. eks. siger, at staten skal betinge sig en eventuel værdistigning, vil kommunerne kunne sige: ja men kasernerne har faktisk en større værdi i øjeblikket. Man er altså gensidigt, kan jeg godt sige, kommet hinanden i møde. Finansministeriet, indenrigsministeriet og forsvarsministeriet har tiltrådt denne overenskomst, og jeg vil derfor anbefale den til folketingets godkendelse.

Det er blevet sagt, at man flyttede en byrde fra kommunerne over til staten. Det er til en vis grad rigtigt, men også kun til en vis grad, idet staten har betalt leje for disse kaserner og altså haft en udgift, som har hørt under forsvaret, så der er blot tale om en mere direkte overførelse af udgiften til staten. Det, som kommunerne er blevet interesseret i, er at få disse arealer fri og få kasernerne flyttet uden for byerne, og jeg kan svare det ærede medlem hr. Alfred Jensen, at det er hensigten at fremskynde dette så meget som muligt. Når man har sat de nævnte frister, er det på den anden side for at sikre, at en kommune ikke kan stille et krav, som staten kunne have vanskeligt ved at opfylde, men der er altså ikke noget i vejen for, at det kan gå hurtigere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Mørk: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om psykiatriske hospitaler og afdelinger.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2189 fremsættelsen i tidenden sp. 3396).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Peter Jørgensen: Jeg vil gerne indledningsvis takke den højtærede indenrigsminister for fremsættelsen af dette lovforslag. Jeg er forvisset om, at det vil møde velvilje fra alle sider i tinget.

Som ministeren har gjort opmærksom på i fremsættelsen, har tilsynsrådet for statens sindssygehospitaler, som vælges her i tinget hvert fjerde år, haft lejlighed til at bese hospitalerne ved talrige besøg. Det er rigtigt, at man gennem disse besøg har gjort sig bekendt med forholdene på statens sindssygehospitaler, og det er lige så rigtigt, at vi under disse besøg er blevet gjort opmærksom på de forpligtelser, samfundet må have på de områder, der her er tale om. Det er almindeligt kendt, at sindssygevesenet ikke har kunnet holde trit med det almindelige hospitalsvæsen. Vi har ikke kunnet gennemføre den udbygning, som på andre områder har fundet sted, og dette har naturligvis til syvende og sidst måttet medføre, at vi nu er nået dertil, at en løsning af disse problemer må findes.

Sindssygehospitalernes overfyldning med patienter har ført til en ganske uholdbar situation, og vi har på grund af den pladsmangel, som har manifesteret sig gennem årene, ikke haft mulighed for at gennemføre den aktive behandling, som nu engang er nødvendig. De seneste år har jo heldigvis medført store fremskridt på den psykiatriske forsknings område. Man har taget nye medikamenter i brug, og man har fundet frem til nye behandlingsmetoder med det resultat, at helbredelsesmulighederne er blevet betydeligt forøget. Ser man bort fra de kronisk syge på hospitalerne, kan man vel konstatere, at hospitalsopholdene netop på grund af disse nye metoder har kunnet afkortes ganske betydeligt, og dette indebærer naturligvis, at mange, som i virkeligheden trænger til behandling, men som hidtil på grund af pladsmangelen har været afskåret fra at få hjælp, nu kan få den behandling, de har brug for. Men det er ikke alene dem, der trænger til indlæggelse, der skal tages hensyn til; der findes tusinder, som det er muligt at behandle ambulant gennem psykiatriske konsultationer, og sådanne har da også i dag en meget fremskudt plads i sindssygevesenets arbejde, desværre i alt for mange tilfælde under alt for trange